

което се случвало съ всяка опозиционна партия, която завладявала господарството. Всяка опозиция говори твърдѣ много за съществуващите злоупотрѣбления и за настоятелната необходимостъ за преобразования, но когато тѣзи опозиция става правителство, тогава обикновенно лиригь ся настояватъ на другъ тонъ: същитѣ тѣзи оратори захващатъ да доказватъ, че по голѣмата частъ злоупотрѣбления, съставляватъ простооптическа измама, че въ стремленията къмъ преобразования има много опасни и разрушителни елементи, и че осторожната медлителностъ трѣбва да бжде първата обязанностъ на господарствения челоуькъ.

Въ тогавашна Франция, разумѣва ся, не е можало да ся говори за злоупотрѣбления и преобразования, защото всичкото е било преобразованно, и защото злоупотрѣбления още не можали да ся введѣтъ въ новитѣ учреждения, създадени отъ такава конституция, която даже още не била довършена. Но въ Франция, опозицията говорила за свобода а правителственната партия за порядѣкъ, и това, и това именно преминавание отъ защищаванието на свободата къмъ възстановлението на порядѣкътъ извършили, послѣ смъртъта на Мирабо, предводителигъ на лѣвата страна: Барнавъ, Ламетъ, Дюпоръ, и тѣхнитѣ най близки приятели. Това е станало послѣ смъртъта на Мирабо, защото при животътъ на този ораторъ, никой отъ членовегъ на националното събрание не е можалъ да превииши влиянието му въ работитѣ на управлението. Смъртъта на голѣмата личностъ очистила мѣсто,